la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Barcelona, 13 d'octubre de 1930

Any I. — Número 29 Redacció i Administració: Ronda Universitat, 6, pral. -- Telèfon 21808 Impremta: Barbarà 11 i 13 -- Telèfon 19603 Preu: 15 cèntims

179

NORMALITAT!!!

Nosaltres diem...

La cacera del periodista

Aquestes dies, gràcies a la normalitat que ens va proporcionant—en compliment del que va prometre en agafar el Poder—el govern Berenguer, el país ha pogut presenciar un espectacle curiosíssim. Un espectacle del que només han pogut gaudir, en hores decisives de la seva història, els ciutadans de França de Lluís Felip i de l'Espanya de Fernando VII i d'Isabel II. Un espectacle únic al món, divertidíssim i gratuit. Un espectacle que seria inútil cercar, en aquesta hora, en els circs de cap altre poble. Un espectacle únic, la introducció al qual la fan, amb gran remor de trompetes i timbals, uns autèntics pallassos mai vistos:

—Pasen, señores, pasen!...

Quin és l'espectacle? Aquest: la cacera del periodista. La cacera de l'home que escriu i de l'home que parla i que, per aquelles desgràcies que devegades passem, encara no s'ha posat d'acord amb els pallassos autèntics que guarden l'entrada del circ. Es molt divertit. Tan divertit que, si la qüestió no fos d'un cert ordre, el més pràctic seria probablement que tots plegats ens clavéssim a riure.

Però no sabem fins a quin punt arriben, a despit del veïnatge dels pallassos, les ganes de riure dels nostres collegues periodistes. De nosaltres podem dir que ja les hem acabades. Es una mica fort qu en deu dies hagin estat denunciats pel fiscal i en majoria processats més de vint periodistes barcelonins—concretant el cas a Barcelona.

Es una mica fort. Tan fort que potser serà qüestió de pensar que això no pot anar.

no potanar.

Per a aquest viatge, general Berenguer, no calien alforges.

* * *

Fiscals, jutges, policia... Fa molt bonic. Tots s'afanyen a atendre-us, a estar per vós, a explicar-vos tota mena de coses. La policia, sobretot, actua amb una diligència enternidora, que va des de la incautació de les saques de correu del periòdic fins a un delicat saqueig ("registros", en diuen ells) a les redaccions i a les impremtes. Els ben assegurem que els "legionarios", pobrets, no ho fan pas millor.

* * *

Una parella de policia compareguè a la redacció de LA RAMBLA el dimarts passat, en una hora que no es trobava present cap redactor. I bé: a presència de la senyoreta encarregada de l'administració—sense cap intervenció a la redacció—la policia —"brigada social"—procedí a un escorcoll desesperat de les nostres oficines, que durà des de dos quarts d'una fins a prop de les dues de la tarda.

Buscava bombes, a la nostra redacció, la parella de la "brigada social"? Es molt possible. Però oficialment buscava *los originales del artículo.*

Passà l'única cosa que havia de passar: no trobar els originals. Sembla que el més lògic, no?, era tornar una altra hora i entendre's amb el director o algun redactor que segurament haurien donat la raó dels originals que es buscaven. Això se li hauria ocorregut a qualsevol persona que no hagués estat policia. Doncs, no, no. Quan ho van tenir tot ben remenat, els dos agents van acordar que allò no es trobava, i així mateix van aixecar acta.

Una simple suposició del fiscal és prou perquè un domicili privat quedi a mercè de la policia i aquesta pugui actual impunement allà dintre. El cas s'ha repetit a *La Publicitat*, a *La Nau*, a *Solidaridad Obrera* i pot repetir-se cada dia. Com si una redacció fos un cau de bandolers o una timba de quinzenaires.

¿Qui ha dit que no anem bé? La "normalitat" és absoluta. Només falta que unes quantes metralladores siguin destinades a l'ornamentació de places i carrers.

CIUTADANIA

Qui és que actua fora de la Llei?

Berenguer acaba de parlar clar. Tan clar que ningú no pot allegar ja ignorància; ningú no pot dubtar ja dèls veritables objectius que animen la gestió de Berenguer i el seu gabinet en la successió d'aquella primera dictadura que tingué per cap visible el general Primo de Rivera, de desgraciada memòria. Ningú. Si fins fa dos dies podia ésser defensable dès de certs punts de vista l'actuació governamental de Berenguer al Poder —que ja és fer concessions!— els darrers esdeveniments són d'una gravetat tal que trenquen amb tota possibilitat de beligerància ciutadana — si és que alguna en quedava en aquestes altures.

Berenguer ha parlat clar. I ha invocat la Llei, per acusar de greuges sistemàtics dels preceptes d'aquesta Llei. Després, les presons s'han omplert una altra vegada de ciutadans...

Com sempre, com ahir, com abans d'ahir. Com sempre. La darrera nota del Govern és idèntica a les notes de 1917, de 1919, de 1923. Els anys, a dalt, no passen.

Però passen a baix, alliçonats per una dura experiència de tragèdies.

* * *

Berenguer ha invocat la Llei, per amenaçar amb la Llei un poble inquiet i neguitós. Com sempre. Quan en aquest país s'invoca la Llei des de dalt, és per amenaçar amb la Llei, com si fos una tralla. Mai per a donar a la Llei una severa i cordial hospitalitat de justícia popular. Mai per a adaptar la Llei a la ciutadania que pugna perquè la Llei deixi d'ésser una tralla per a convertir-la en instrument de defensa, de responsabilitat, de legalitat.

* * *

Però ¿és que Berenguer podia, en aquesta nota, invocar la Llei per acusar els "revolucionaris" d'estar fora de la Llei?

Qui és que està fora de la Llei? ¿És que Berenguer està, per ventura, dintre de la Llei? ¿És que el Govern que ha expulsat Macià —un home que venia a acollir-se a la Llei— pot acusar algú d'haver-se posat fora de la Llei?

¿És que el Govern que ha donat estat de validesa al Codi Penal dictat per un Poder facciós pot acusar algú d'haver-se posat fora de la Llei?

¿És que el Govern que ha aprofitat aquest Codi per destroçar la Premsa liberal d'un país, i ha llançat la policia a la cacera del periodista i de l'orador, pot acusar algú d'haver-se posat fora de la Llei?

¿És que el Govern que acaba d'ordenar la detenció en massa de ciutadans, sense altre pretext que el d'una llei inexistent, pot acusar algú d'haver-se posat fora de la Llei?

¿Qui és que està fora de la Llei?

NORMALITAT!

Mítings suspesos.

Periodistes processats.

Segrestament de ciutadans.

Codi Penal de la Dictadura.

Camions blindats.

Ametralladores a punt.

Escorcolls domiciliaris.

Detencions en massa.

NORMALITAT!!

Per tal de demostrar que a Barcelona i a tot arreu hi ha tranquil·litat política i social, que no passa res, que vivim en el millor dels mons, el Govern s'ha decidit a empresonar gent i a fer servir els armaments fantàstics que la Dictadura de Primo de Rivera havia adquirit per a mantenir l'ordre.

ESPORT

Finalment, la Mutual Esportiva serà un fet?

Per fi ha pogut arribar-se a formar la po-ència que ha d'estudiar i reglamentar definiti-ament la Mutual Esportiva de Catalunya.

Cal creure que per les persones nomenades er a integrar aquest Comitè, la Mútua anirà ndavant i no quedarà simplement en el record els projectes bonics. Cal creure que l'egoisme ue en aquests darrers temps han donat els cer-es no ofegarà els sentiments tan elevats que nclou la idea de la mutualitat. Que per damunt es mesquineses materials que alguns vénen allegant "sotto voce", imperarà el sentit humanitari ue ha de portar a una realització la Mútua.

A alguns que viuen allunyats de la interioritat de la vida futbolística, quan se'ls ha parlat de l'abandonament en què fins ara es trobaven els jugadors en ocasió d'una desgràcia, han quedat escruixits.

Són pocs els que han arribat a comprendre com és possible que si els camps de joc s'omplen, els ídols de la massa quedin a mercè dels sentiments caritatius o de l'assistència pública, en l'eventualitat d'un cop de conseqüències.

No comprenem com fins els propis jugadors puguin avenir-se a un risc semblants sabent que res no els protegeix contra la fatalitat.

Algú observa: I les caixes dels clubs? Aquest, aquest és precisament el gran error de la gent i el que fa més obligada la institució de la Mútua.

El futbol, que aparentment fa una vida de rio, en el fons es troba a punt de fer fallida. Les arques dels clubs estan buides i en arribar-los un contratemps no saben per quin costat girar-se.

Es pot anar pagant el jugador (i amb quants retards!) mentre aquest arria; però, ai d'ell si cau malalt o víctima d'un d'aquests accidents no molt freqüents, però que es reperteixen sovint, desgraciadament massa sovint.

Avui hi ha clubs de categories diverses, però en la pràctica igualment empobrits, igualment minats per la penúria d'efectiu, tots amb balanços que senyalen pèrdua i que els obliga a arrossegar una vida mísera.

En aquestes circumstàncies no pot continuar la manca de la Mutualitat, que ve a resoldre el paorós problema del jugador modest en cas d'accident. Nosaltres mateixos, els d'aquest diari, que no podem pas dir que ens hàgim mostrat refractaris a tot el que hagi constituït fer ambient per a obres a benefici de futbolistes, som els primers a lamentar-nos d'haver-hi hagut d'arribar, precisament per la manca d'un organisme adequat a l'alta finalitat que ha de tenir la Mútua, ara en projecte.

Cal un esforç de tots, un veritable esforç al començament per a sentar la base de la Mutualitat Esportiva de Catalunya i per a assegurar-li una vida pròspera i benestant.

Després del formós exemple que han donat les nostres multitudes futbolístiques en associar-se amb tant d'entusiasme a l'obra de ciutadania i encapçalant i engruixint llistes de donatius per als presos polítics i socials, ¿és que se'ns farà creure que si els ara ponents de la futura Mútua s'ho proposen, no arribaran a assolir la finalitat que han estat encarregats de portar a terme?

Si ells per damunt dels petits egoismes dels clubs hi posen el cas d'humanitat, de consciència i fins l'enfoquen exclusivament al futur del futbol com a esport, estem segurs que eixiran bé de llur còmès.

Tota altra cosa seria, per als futbolistes, una negació de llurs sentiments com a esportius i com a homes de cor.

V. B.

SI HO SABESSIU, FONTANET

Al partit Europa-Espanyol no hi faltava pas el popular Fontanet. Ni tampoc el no menys conegut espanyolista García.

Quan feia bona estona que s'havia començat la partida i el resultat era encara d'empat a zero gols, Fontanet i García, que presenciaven el partit des de la tribuna, a certa distància l'un de l'altre, iniciaren una conversa sense fils, però en veu alta, tan interessant com totes les que poden ésser de dos "istes" oposats, però de representació. En Fontanet digué en un moment oportú que els de l'Espanyol havien fet una jugada desgraciada davant la porta de Florença, poca estona després d'una jugada desgraciada també, dels de l'Europa, davant de Vilorodona.

"¡Qué le parece: uno a uno será el mejor resultado, no?"

Però quan l'Europa va aconseguir el desempat i mancaven pocs minuts per acabar, cridava amb tota la força dels seus pulmons:

"Pilotes fora, pilotes a l'out!"

UN NUMERO FORA DE PROGRAMA

A la sortida apoteòsica de l'àrbitre senyor Peguera, del partit Sant Andreu-A. de Sabadell, molts espectadors, a honor seu, es dedicaren amb delit a arrencar barrots dels seients de la tribuna, per a quan passés per anar a la caseta.

Quan els van tenir arrencats, però, s'adonaren que aquell ja havia passat. Malgrat això, però, ens temem que el Club se'n ressentirà, econòmicament.

AQUELL PARTIT BE-

NEFIC

¿Es podria saber quins han estat, en definitiva, els clubs que han renunciat el tant per cent que els pertocava del partit Catalunya-Centre?

Aquestes coses sempre és bonic de saber-les.

NOMES ELS MANCAVA AIXO

Les referències del partit Madrid-Atlètic celebrat ahir, ens donen la nova de la fractura d'una clavícula del porter del R. Madrid.

Si és cert, només els mancava això als madrilenys. Si amb En Zamora els costava de guanyar els partits, sense En Zamora, encara els costarà més.

Les illusions dels madrilenys d'acaparar, tots els campionats, trontollen.

COM PENSEN ELS NOSTRES ESPORTIUS

Marian Canyardo dona fe de la seva catalanitat, encara que no ha nascut a Catalunya

ELS RECLOSOS A LA PRESO DE TARRAGONA DEDIQUEN UN HOMENATGE AL CAMPIO INVENÇUT, PER LA SEVA VICTORIA EN LA VOLTA A CATALUNYA

Amb el cas d'En Marian Canyardo ha succeït enguany una cosa molt curiosa, que no haurà escapat a la vista dels que seguéixen amb continuitat els comentaris de la premsa esportiva forana. Quan el corredor de Sant Andreu, a principis de temporada, no estava en plena forma i perdia algunes carreres, llegíem en els periòdics madrilenys, bilbaïns, donostiarres i àdhuc navarresos, que "el corredor catalán ha sufrido una severa derrota".

Cas curiós: quan Canyardo començà a guanyar etapes de la Volta a Catalunya, quan va veure's que la seva victòria anava assegurant-se, llavors ja no era el corredor català el que guanyava, sinó "el fenomenal corredor navarro". I no parlem del que succeí en la Volta al País Basc.

—Jo bé els ho deia—explicava Canyardo —: jo, senyors, no sóc nascut a Catalunya, però sóc català. D'Olite varen treure'm els meus pares a l'edat de dos mesos. Però tot era inútil — em deia Canyardo. —Al dia següent continuava llegint "el gran corredor navarro, el magnífico exponente de la raza vasca". El més curiós del cas és que a Olite hi havia destinada una prima de trenta duros per al primer navarrès que passés. Vaig passar jo, i no varen voler-me-la donar, perquè (paraules textuals dels organitzadors) era per al primer corredor navarrès, i jo era català.

Aquesta conversa, tinguda en un lloc on no es prestava a entaular un llarg interrogatori, va fer-me decidir a visitar Canyardo a casa seva.

És una fàbrica de gèneres de punt al cor de Sant Andreu. En empènyer unes vidrieres, varen sonar unes campanetes. Vaig esperar que sortís algú. Mentrestant, sentia el soroll acompassat i continu de "xiiiiiic, xiiiiiiac..." de les màquines. Semblava com si fregissin peix en una paiella descomunal.

Va sortir En Canyardo en mànegues de camisa, i en veure'm i assabentar-se del que volia, va dir-me tot satisfet.

—Vens oportú; passa que veuràs el que acabo de rebre. Molt interessant, estic molt content, contentíssim.

Entro en un menjador, seriosament arreglat, i d'un paquet de sobre la taula treu En Canyardo una gran cartolina en la qual es llegeix: "A Mariano Cañardo".

—Això és un present que m'envien els presos de Tarragona. No és pintat, ni brodat sobre el cartó. Són fils de seda enganxats. Un treball molt difícil i de gran paciència.

—Es curiós. ¿I tu coneixes als que t'han fet aquest obsequi...?

—Almenys no els tinc presents. Mira, aquí tens la carta que m'han enviat acompanyant el present.

Començo a llegir, i li demano permís per fer-la pública. El que copiat diu:

"Senyor En Marian Canyardo. Molt senyor nostre. Després de saludar-lo respectuosament, hem de demanar-li mil perdons per la molèstia que aquesta lletra pugui ocasionar-li.

La vida és un continu cabdellar i descabdellar, un mercat d'ambicions, que moltes vegades cega els homes i els llença per camins de desgràcia. Per una d'elles ens trobem reclosos en aquesta presó de Tarragona acabant de consumir la joventut en aquestes llargues i tristes hores de captiveri, i pensant en el moment que escrivim aquestes ratlles que segurament si nosaltres haguéssim estat homes d'esport, homes d'esperit com sou vosaltres, avui gaudiríem de la llibertat tan somniada per aquell que no la pot gaudir.

El dia 7 de setembre, serien aproximadament les sis del matí, vàrem sentir un gran aldarull fora de la finestra dels calabós. Vàrem aixecar-nos i en pujar a les reixes del nostre trist mirador vàrem veure amb alegria com passaven allà lluny els corredors ciclistes de la Volta a Catalunya. També nosaltres vàrem dedicar-vos a tots paraules d'encoratjament, paraules sortides del cor, que l'home que sofreix com nosaltres, que estima la vida i es veu morir, quan parla ho fa amb el cor.

La nostra mirada va seguir el vostre grup fins que vàreu perdre-us en l'infinit, sense defallir, amb la idea del triomf final cada vegada més aferrada, més ambicionada. ¡Quina cosa més bella, més espiritual, és l'ambició d'un triomf esportiu! ¡Qui hagués après d'ambicionar així...!

En veure-us apartar de nosaltres volant sobre la bicicleta, ¡quin desig de volar amb ella a la llibertat tan somniada...!

Llegim cada dia els periòdics i estem assabentats de les vostres gestes i de la glòria que esteu donant a la Catalunya estimada. Nosaltres, que sentim per vós gran simpatia, volem contribuir modestament als homenatges que us ofrenen els esportius catalans fent-vos lliurament d'aquest record modest, però que és el producte del treball d'uns admiradors que comentant les vostres gestes obliden les hores tristes que passen tancats dintre d'aquestes parets humides.

(Segueix a la pàg. 4)

A Les Corts

EL BARCELONA VA BATRE SOROLLOSAMENT EL BADALONA PER CINC A UN

Amb un resultat tan contundent com el d'ahir; un resultat que no deixa lloc a dubtes, el Barcelona aclarí una incògnita i tragué un pes de sobre als seus incondicionals.

La potencialitat actual del Badalona, i el fet que aquest club anés amb un sol punt de diferència de l'equip blau grana feren que l'encontre despertés un inusitat interès. Tant d'interès despertà, que fins molts anaren al camp de les Corts amb el dubte de si el Badalona, donant una sorpresa, o millor dit, continuant la ratxa d'èxits d'aquesta temporada, donaria una sorpresa al cercle blau-grana.

Aquest és el dubte que s'aclarí ahir sobre el verd gàzon de Les Corts. Els suporters badalonins que entraren — amb molta raó — al camp amb l'esperança que les coses els seguirien tan dretes com fins ara, sortiren amb la cara una miqueta menys alegre. El sol punt que els separava del primer lloc s'ha convertit ara en tres i la marxa triomfal s'ha desviat una mica.

Si ens havem d'atendre al descabdellament material del partit, direm que el resultat de cinc a un és un fidel reflexe de les variacions que tingué la lluita i un merescut premi al domini que exerciren uns i altres. Però, ens plau també fer constar que l'actuació dels braus badalonins no es mereixia una correcció tan severa com la que representa aquest cinc a un, que, indubtablement serà un fort handicap moral per als valents costenys que tant brillants actuacions han fornit des del començament del campionat.

Aquesta nova victòria representa per al Barcelona un remarcable avantatge sobre els seus immediats seguidors i, en canvi, el Badalona, veu allunyar-se una miqueta les seves probabilitats de continuar ocupant el segon lloc de la classificació.

Els barcelonins tingueren una d'aquelles tardes en què tot surt bé i encara que algun element de la davantera no carburà com hom podia esperar d'ell, hi hagué un home que valgué per tot i per tots. Ens referim a Goiburu; el navarrès trebellà ahir com un negre i es féu creditor als nombrosos aplaudiments amb què cada dos per tres fou obsequiat. Els dos gols que féu, encara que en honor a la veritat hem de dir que foren "fabricats" per Piera, foren una bella mostra de l'oportunitat de Goiburu. Arnau i Arocha tingueren estones bones i estones dolentes, però, l'un i l'altre feren un gol i quedaren bé. Piera fou el que estigué menys encertat però, alguns centres que féu valgueren per una bona actuació. En Sagi, com sempre, o més ben dit, com en tot el que va de temporada futbolística.

L'actuació de la ratlla mitja no fou ni pitjor ni millor que altres vegades. Guzmàn no féu aquells passes tan precisos que acostuma a fer, però, en canvi, rebxí completament en el que es va proposar; anullar completament el davanter centre contrari, Forgues.

Als badalonins, el que els fallà més fou el mig centre Font. Malgrat jugar amb tota la bona voluntat, aquest jugador actuà amb un evident desencert i això influí definitivament en l'actuació de tot l'equip. La davantera badalonina, marcada per la tripleta mitja barcelonina, i sense ningú que s'encarregués de donar-los-hi pilotes anàren de bòlid, com vulgarment es diu, i no donaren tot el rendiment que podien i devien haver donat. La gran classe que hi ha en Forgues, com a xutador, ahir no pogué donar rendiment, puix que Guzmàn no el deixava ni a sol ni a sombra.

Pel que toca als interiors, si volgueren joc hagueren d'anar a buscar-se'l ells mateixos. En Castro estigué de pega i cada dos per tres topà amb Castillo, i Redón, que en començar semblava que fornia un bon partit, perdé els animes i no féu gran cosa de bo. Cristià fou el millor de tots, indubtablement. El desencert del mig centre l'obligà a jugar més centrat i hagué d'abandonar la seva tasca de marcatge per a deixar lloc a la de servir pilotes als seus davanters.

Borràs també actuà amb encert encara que abusà una miqueta del joc violent. Una miqueta, només. Contrastant amb les seves anteriors actuacions Rafa no fou un sòlid puntal de la defensa blava i el penalty que féu amb mans dins de l'àrea — que valgué el cinquè gol del Barcelona — era totalment inoportú i extemporani. Casanoves hauria pogut defensar millor els primers dos gols que li passaren, els quals amb millor col·locació hauria segurament evitat. Els altres dos foren imparables, i el penalty, executat d'acord amb les noves regles, ja no cal dir-ho.

L'actuació que promogué més comentaris fiu la de l'àrbitre. En efecte, Mariner forní un partit amb tot el desencert que es pot demanar. Cal dir en el seu descàrrec que no beneficià, amb les seves fallades, ni l'un equip ni l'altre, però tingué una tarda d'aquelles que n'entren poques en llurs i fou continuament obsequiat amb música de vent pels nombrosos espectadors.

A les seves ordres s'arrengleraren els equips en la següent forma:

Barcelona: Llorenç, Zabalo, Mas, Martí, Guzmàn, Castillo, Piera, Goiburu, Arocha, Arnau i Sagi.

Badalona: Casanoves, Borràs, Rafa, Mena, Font, Cristià, Tejedor, Castro, Forgues, Redon i Segura.

Els primers d'obtenir gol foren els barcelonins, d'una bona capcinada d'Arocha. Aquest gol fou seguit d'un altre marcat per l'Arnau.

Després d'aquests dos gols en contra, els badalonins s'espavilaren i apretaren de valent. En una arrencada Redon féu l'únic gol dels costenys, però després, novament dominà el Barcelona. I obtingué un altre gol, per mitjà d'un formidable xut de Goiburu.

A la segona part, un altra xut més formidable encara que l'anterior, valgué al quart gol per als blau-grana i poc després, unes mans de Rafa dins la regió dels ensurts es convertí en penal i després en gol. L'executor de la falta fou Sagi.

A. PINAZZO S.

RESULTATS DE PRIMERA CATEGORIA

Barcelona - Badalona	5-1
Sabadell - Júpiter	4-1
Europa - Espanyol	2-1

CLASSIFICACIÓ

	Partits J.	G.	E.	P.	Gols F.	C.	Punts
F. C. Barcelona	4	4	0	0	20	4	8
Centre d'Esports de Sabadell	4	3	0	1	11	5	6
F. C. Badalona	4	2	1	1	10	9	5
C. D. Europa	4	1	1	2	4	8	3
R. C. D. Espanyol	4	0	1	3	7	13	1
C. D. Júpiter	4	0	1	3	5	18	1

L'INTERÈS PER AL PRIMER LLOC

Tal com preveiem, no estimones enrera, aquest campionat està mancat d'interès — aquell interès apassionant d'altres anys — en el que fa referència al primer lloc. Haurien de passar coses molt extraordinàries perquè el Barcelona no aconseguis—una vegada més—el títol de campió. Resulta, evidentment, prematur pronosticar la victòria del Barcelona, però a hores d'ara tots els esportius catalans n'estan convençuts.

El resultat d'ahir, a Les Corts, ha acabat d'aclarir l'horitzó. I si hem d'ésser francs, hem de confessar que no ens va venir de nou. La desfeta dels badalonins no lleva gens de mèrit a llur companya portada a terme fins ara. El Barcelona, vencedor en el partit d'ahir, s'afirma com el més probable campió. El Badalona, batut, no perd les possibilitats de classificar-se per al campionat d'Espanya. L'interès per l'adjudicació del primer lloc es va esfumant de mica en mica. Creix, en canvi, d'una manera considerable l'interès pels altres llocs, l'adjudicació definitiva dels quals és, en aquests moments, molt difícil d'endevinar.

El resultat de Les Corts—repetim-ho—no ha sorprès ningú. Potser hi havia qui esperava una victòria menys voluminosa, però la victòria blau-grana l'esperava tothom.

El Barcelona es troba avui en forma francament, netament, superior a tots els altres participants. I res no ho diu amb més eloqüència que els resultats aconseguits fins ara. El Badalona—a despit de la desfeta d'ahir—segueix essent un candidat perillós al segon i tercer llocs. Enguany, el campionat és cert i l'avantatge aconseguit de bon principi val molt.

DOS PUNTS PER A L'EUROPA

Al Guinardó—qui havia de dir-hi—es disputaren ahir l'Europa i l'Espanyol els dos punts necessaris per a fugir del darrer lloc. Va guanyar-los l'Europa, i—ara com ara—l'equip de can Ràbiá fa companyia al Júpiter en el darrer lloc. Es innegable que l'Espanyol té una mala temporada. Fa, àdhuc, molt probable que no aconsegueixi classificar-se per al campionat d'Espanya. Ens guardarem pron, però, d'assegurar-ho. Fins ara no li han rutllat les coses prou planeres, però a la segona volta pot fer la pau i donar més d'un disgust. Llevat del partit amb el Barcelona, tots els que ha de jugar a la segona volta els ha de jugar a casa seva. Això, tractant-se d'un equip com l'Espanyol, és una dada que cal tenir en compte. L'Europa, en apuntar-se els dos punts d'ahir, pot esguardar l'esdevenidor amb una mica més d'optimisme. No ho té, però, encara segur. Avui va classificat a quart lloc, i caldrà que faci un esforç considerable per a augmentar la puntuació fins a esborrar l'avantatge que avui li porten el Sabadell i el Badalona.

EL SABADELL, ENDAVANT

Ja tenim el Sabadell classificat en segon lloc. Abans de començar el campionat, ningú no ho hauria dit. Les tres victòries consecutives aconseguides sobre l'Europa, l'Espanyol i el Júpiter li donen moltes probabilitats d'aconseguir un dels tres primers llocs. Contra el que li passa a l'Espanyol, però, el Sabadell té la majoria de partits de la segona volta fora de casa. I això és una dada que cal tenir en compte, sense que vulgui dir—ni remotament—que pel simple fet d'haver de jugar fora de casa hagi de resultar batut.

Fins al moment actual, el Sabadell és amb el Badalona la revelació del campionat. I són els partits que han de jugar aquests dos equips els més importants amb vistes a la classificació. Diumenge vinent, precisament, s'escau el partit Espanyol-Barcelona, i el mateix dia han de jugar el Badalona i el Sabadell. Es evident que, malgrat les actuacions fornides per l'Espanyol, el públic es llançarà a can Ràbiá. El partit més transcendental de la jornada, però, no serà aquest, sinó el que jugaran badalonins i sabadellencs. I tindrà, també, una importància innegable el que jugaran Europa i Júpiter, de transcendència pel que fa als tres darrers llocs.

Concretant: persisteixen les possibilitats que la representació de Catalunya al campionat d'Espanya sigui enguany radicalment modificada. A hores d'ara, però, encara no gosem a assegurar-ho.

QUÈ LI PASSA A L'ESPANYOL?

L'actuació de l'ex-equip de Zamora és—fins al moment actual—una de les notes més interessants del campionat. La gent, que de seguida treu deduccions de tot, aquest cas el veu clar com l'aigua. El nom de Zamora acut de seguida als llavis de tothom. I hem de reconèixer que els fets no són per creure altra cosa.

Després de les declaracions d'algun ex-company de Ricard Zamora, els resultats fins ara aconseguits fan l'efecte d'una fuetada. En Zamora, evidentment, no era l'equip. La seva presència, però, ajudava a fer formidable l'equip, i si no era prou per a guanyar els partits, pesava d'una manera evident per no perdre'ls. A hores d'ara, l'Espanyol ja deu estar convençut d'haver fet un mal negoci.

LEWIS

A Sabadell

EL SABADELL BAT EL JUPITER PER QUATRE GOLS A UN

Un partit ben enèrgic i competit fou el disputat ahir al terreny de la Creu-Alta entre el Sabadell i el Júpiter.

No fou certament una sorpresa el resultat d'aquest encontre, ja que en general hom donava per descomptat el triomf sabadellenc. Tal vegada hom no creia que fos per tant marge.

El conjunt sabadellenc no assolí ahir, malgrat de la victòria, aquell acoblament i perfecció dels darrers partits. L'onze del Vallès sortí al camp no gens confiat, com alguns creien, sinó tot al contrari. Sortí amb ganes d'assegurar-se ben aviat el triomf, però eren tantes aquestes ganes, que malgrat portar en tots moments avantatge en el marcador, hom notà que la major part dels seus jugadors estaven posseïts d'un nerviosisme extremat, que en tot el partit els perjudicà, i no poc.

La defensa i la línia mitjana, amb tot i estar bé, no arribaren pas a fonir les admirables actuacions a què ens tenen acostumats. Tingueren un defecte, que fou no marcar com calia els exteriors contraris. Aquests elements efectuaren, per la causa esmentada, una sèrie d'escapades perillosíssimes que posaren en evidents perills la porta sabadellenca. De totes maneres, pot dir-se que bregaren sempre amb gran entusiasme, malgrat que l'encert no fos l'acostumat. Els davanters tingueren més encert a la segona part que no pas a la primera; saberen desmarcar-se millor, i afinaren quelcom més la punteria. Macip compli com a bo.

El Sabadell decidí el partit a favor seu a mitjans de la segona part; i fou precisament després d'una ofensiva contrària molt pronunciada. En aquell moment els jugadors sabadellencs semblà com si es donessin exacte compte que el que els perjudicava més que tot era la manca de serenitat, i en imposar-se trobaren el camí planer per aconseguir la remarcable victòria final.

El cercle visitant lluità en tots moments amb un coratge ben envejable; es veu que havia escollit el partit d'ahir per millorar la seva escassa puntuació, però no li fou possible. Cal remarcar que el mateix entusiasme que posà en la lluita el menà a voltes a emprar un joc quelcom perillós.

El Júpiter es dedicà la major part del temps a desbaratar joc amb preferència a crear-ne. Però això no vol dir que quan els contraris no eren prou amatents, també sabien anar per feina.

La millor línia del cercle del Poble Nou és actualment la davantera, i aquesta línia era la que no deixava estar tranquils els sabadellencs. Però ahir es demostrà una vegada més com és difícil a tota davantera traspassar els elements defensius de l'onze de la Creu-Alta.

Els exteriors Pueyo i Guix foren els que més bregaren del quintet atacant del Júpiter; Rosalenc destacà dels mitjans i Humet fou el millor a la defensa. El porter, regular.

Dirigí la lluita el col·legiat Casterlenas, el qual no estigué del tot encertat. Deixà passar certes faltes ben punibles, que foren fortament protestades pel públic. Com que el cercle que jugava més dur era el Júpiter, es comprèn que en deixar d'assenyalar aquestes faltes perjudicava generalment el Sabadell.

El públic, força nombrós, si bé no tant com en els darrers encontres.

Els equips es presentaren com segueix:

Sabadell: Macip, Morral, Roure, Martí, Gràcia, Tena, Sangüesa, Bertran, Garreta, Roca i Pérez.

Júpiter: Francàs, Humet, Vandellós, Bonfill, Rosalenc, Peiró, Pueyo, Climent, Coromines, Barceló i Guix.

Els començaments de la lluita foren favorables al Sabadell, que posà ja en un compromís el marc contrari. S'allargà per una estona el domini sabadellenc, però no donà cap mena de resultat.

Refets els visitants de l'ascomesa contrària, també provaren sort, però es trobaren en el mateix cas.

Per fi, uns atacs del Sabadell acabaren en còrner, que molt ben llançat el rematà Gràcia a la xarxa, i fou, per tant, el primer gol sabadellenc.

Al cap de poca estona i en ocasió de dominar intensament el Sabadell, Bertran marcà el segon gol.

Els esportius tenen un deure a complir amb el professor Blanco.

La gesta del professor Blanco mereix ésser corresposta pels esportius.

El joc s'anivelà una mica, i el primer moment que tingueren els visitants per a visitar Macip l'aprofità Climent per marcar amb el cap el seu únic gol.

El joc continuà ràpid i enèrgic tal com havia començat, i ben sovint hom creia que el marcador entraria novament en funcions, però en tota la resta de la primera part això no succeí.

El segon temps començà amb una empenta formidable del Júpiter, que tingué la virtut de fer anar de bòlid per una estona els jugadors sabadellencs, els quals no donaven l'abast a deturar l'envestida contrària. Com que tot dura tant com pot, allò s'acabà, i començaren els de la Creu-Alta a fer de les seves.

Uns atacs del Sabadell comprometeren fortament la porta contrària, i tingué de poc que no acaben en gol. Però no tardà gaire a funcionar novament el marcador, degut a una fallada de la defensa del Júpiter que aprofità Garreta per marcar el tercer gol sabadellenc d'una manera imparable.

El desconcert dels elements visitants fou evident, ja que aquest gol venia a decidir definitivament el partit. Aquell braó que en tot l'encontre havien posat en la lluita, s'eclipsà en gran manera en comprendre que ja no hi havia res a fer. Per torna, el Sabadell no tardà gaire en aconseguir el quart gol en rematar Roca un aldarull al marc contrari. Els pocs minuts que manceaven per al final de l'encontre foren francament favorables als locals, els quals estigueren a punt d'augmentar encara més el seu resultat favorable.

INFORMACIO TELEGRAFICA DE FORA

A SARAGOSSA COMENÇEN LES ELIMINATORIES DEL CAMPIONAT ESPANYOL DE VELOCITAT EN PISTA

—o—

Saragossa, 13. — Al velòdrom de Torrero començaren ahir les eliminatòries del campionat espanyol de velocitat en pista, amb els següents resultats:

Primera sèrie d'eliminatòria.—Maure venció Sànchez; Vàzquez a Peña; Espanyol a Giner; Oliver a Ricard Catalan; Farró a Abat, i Cebrià Ferrer a Oliver.

Primerarepesca: es classifiquen Català, Sànchez i Peña, i queden eliminats Abat i Giner.

Segona sèrie eliminatòria. — Cebrià Ferrer venció Farró; J. Catalan a Moure; Vàzquez a R. Catalan; Sanchez a Oliver, i Espanyol a Peña.

Segona repesca: es classifiquen Farró, Peña i Maure, i queden eliminats Oliver i R. Catalan.

Tercera sèrie eliminatòria. — Espanyol venç a Sànchez; Peña a J. Catalan; Vàzquez a Farró; Cebrià Ferrer a Maure.

Tercerarepesca: es classifiquen Farró i J. Catalan, i queden eliminats Sànchez i Maure.

Quarta sèrie eliminatòries.—Cebrià Ferrer venç Peña; Espanyol a Vàzquez, i Farró a Catalan.

Quarta repesca: es classifiquen Vàzquez, Peña i J. Catalan, i queden eliminats els dos darrers.

Amb aquest resultat es classifiquen per a les semifinals que se celebraran demà a les onze, Espanyol, Cebrià Ferrer i Vàzquez.

CAMPIONAT GUIPUSCOA

EL LOGROÑO, AL SEU CAMP, VENÇ LA REAL SOCIEDAD, PER 4 A 0

Logroño, 13. — Al camp de les Gaunas, amb un temps magnífic i bona entrada, se celebrà ahir el partit de Campionat Deportivo de Logroño-Real Sociedad.

A les ordres del col·legiat guipuscoà Letlerq, formaren els equips de la manera següent:

Real Sociedad: Eizaguirre; Ilundain, David; Amadeo, Allestaran, Marculeta; P. Bienzobas, C. Bienzobas, Cholín, Caramelero i Garmendia.

Deportivo Logroño: Munguia (després Omist); Alcalde, Recarte; González, Mugarra, Tell; Araujo, Juliac, Escola, Luisin i Poli. El millor ho estat Omist. L'arbitratge excellent.

CAMPIONAT ANDALUS

EL PARTIT RECREATIVO SEVILLA ES SUSPES PER INCIDENTS, QUAN GUANYA EL SEGON

Huelva, 13. — Al camp del Recreativo, se celebrà ahir el partit de Campionat entre aquest equip i el Sevilla F. C., que havia despertat gran interès.

La lluita no tingué descabdellament normal, perquè el públic sevillà que havia vingut a presenciar-lo coaccionà els jugadors.

El Recreativo de Huelva arrenglerava els seus nous elements. Molts d'ells procedents del Racing de Madrid, i per manca de compenetració i coneixement del terreny no donaren el resultat esperat.

El Sevilla arrenglerà un bon conjunt, en el qual el millor element fou Eizaguirre, que féu parades magnífiques.

Quan l'àrbitre va veure's obligat a suspendre el partit, estaven tres a cap a favor del Sevilla.

Els equips eren:

Sevilla: Eizaguirre; Sedeño, Iglesias; Rey, Abad, Caballero; Roldan, Benítez, Adelantado, Gual i Brand.

Recreativo: Silon; Moran, Muñoz; Chicholín, Gurruchaga, Soler; Forti, Payan, Orama, Campos i García.

CAMPIONAT CENTRE

EL MADRID I L'ATHLETIC VAN EMPATAR A DOS GOLS

Madrid, 13. — Ahir jugaren el seu partit de Campionat els dos primers clubs madrilenys, Athletic - Madrid. Aquest acabà amb empat a dos gols.

Fou un partit dels Madrid-Athletic més interessants que hem presenciat. Jugat a gran tren i amb gran duresa per tots dos equips, fèu que fins al final hom no pogués presumir el resultat.

Com a detall del ràpid que es jugà per totes dues davanteries, direm tan sols que el nombre de còrners que els dos contendents llançaren fou extraordinari.

A la primera part el Madrid dominà lleugerament els seus contraris, i foren més nombrosos els seus atacs pel perill que creava Triana, el veterà jugador avui reaparegut i conductor de línia més formidable que mai.

Acabà el primer temps amb l'empat a cap.

Tot just començada la segona part, Marín féu una passada al seu company Losada, i aquest, sense entretenir-se, prepara un xut enorme que Zamora, el porter nacional defensor del Madrid, no pogué fer res per a evitar el gol.

Això animà els atlètics, i de seguida, en un dels seus avenços, Marín es disposava a tirar quan Zamora, àvid de demostrar la seva reconeguda classe, es llançà amb gran valentia als seus peus, i quedà a terra commogut.

L'embolic seguí davant la porteria madrilenya, on una pilota arribà a parar al pal, i no continuà perquè el públic envaí el camp de joc, i no hi hagué més remei que suspendre la lluita.

Apaivagats els ànims, hom veié que quedaven per terra diversos jugadors lesionats, però, tanmateix, l'únic d'importància Ricard Zamora. Trasllatat a la caseta en braços dels seus companys, ens comunicaren que sofria un desviament d'importància a la clavícula dreta, de la qual triegà en guarir alguns dies, de no sobrevenir complicacions.

El substituí a la porteria Vidal. Poc després, en la rematada d'un còrner, Lazcano, oportunista, i amb el cap, aconseguí l'empat.

El partit continuà mogut. En una passada de Bueno a Marín, aquest jugador, d'un fort xut, va batre per segona vegada el porter madrileny.

Ja als finals del partit, Lazcano s'aproximà de la bala, la passà a Rubio, i d'un fort xut tornà a aconseguir l'empat a dos, resultat final de l'encontre.

Aquest el considerem just. Si bé és veritat que el Madrid impressionà més per la facilitat dels avenços que brodaven Triana i Rubio, l'Athletic demostrà tenir millors xutadors.

Un xic millors els mitjos madrilenys, i dels defensos, si bé millor la

Al Guinardó

L'EUROPA GUANYA L'ESPANYOL, ENCARA QUE JUSTET, PER DOS A UN

L'Espanyol enguany no és el que era l'any passat ni en joc ni en atracció a la taquilla. Això ja no és cap secret. El partit celebrat ahir al camp del Guinardó bastava per confirmar-ho. El que anys enrera havia omplert fins l'Estadi, enguany aconseguia reunir amb prou feines el públic justet per a considerar-lo com mitja entrada.

Això és en part explicable per la poca puntuació que tots dos clubs contendents portaven fins ahir, i també a la manca de Zamora a la porta de l'Espanyol.

El partit d'ahir serví per ajustificar novament la baixa forma de tots dos equips. Espanyol i Europa no són actualment els equips que ens proporcionaven aquells magnífics partits. L'Europa, tot amb tot, va palesar millor joc, millor equip que no pas el seu contrincant. Guanyà justetament, però mereixia guanyar de molt més. Amb un davanter oportunista, decisiu, l'Europa ahir podia haver aconseguit la seva més brillant victòria damunt l'Espanyol. Els davanters europeistes combinaren força bé, atacaren amb molta empenta, però no foren decisius en les ocasions, que foren moltes. A part d'això, cal dir que la sort no els acompanyà tampoc. L'esquena i cames providencials de molts jugadors espanyolistes unes vegades i les jugades estrafolàries, però afortunades, de Vilarrodona altres, és potser el que evità un major nombre de gols a favor de l'Europa.

Els equips es presentaren integrats de la següent forma:

Europa: Florença, Solligó, Alcoriza, Alminyana, Loyola, Obiols, Gironès, Escrits, Cros, Miró i Alcàzar.

Espanyol: Vilarrodona, Trabal, Orriols, Besoli, Soler, Espino, Vantoldrà, Edelmiro, Tena II, Padron i Bosch.

Llovera arbitrà i ho féu de la millor manera que es podia fer en un partit com el d'ahir, de jugadors nerviosos que lluitaven aferrissadament per desfer-se de la cua, i davant d'un públic més nerviós encara.

El partit fou en general dolentet. L'Europa, com hem dit abans, fou potser el que aconseguí reeixir un xic a proporcionar moments de perill.

Altrament, l'Espanyol ens presentà un porter, Vilarrodona, quelcom desentrenat i per tant més propici a complicar els moments perillosos per al seu equip. Dels seus companys, però, també pocs es mostraren massa segurs. De l'ala famosa Padron-Bosch, ex-internacional, podríem dir que està ben desplomada. Ni individualment aconseguiren fer res de notable. L'únic de la davantera espanyolista, i potser també l'únic de l'equip blau-blanc, que aconseguí mostrar-se perillós fou Vantoldrà. Ell tot sol aconseguí donar més d'un ensurt a Florença i a tots els istes europeistes. Malgrat d'això, però, no varen donar-li massa joc. Es passà moltes estones com a espectador, a baix del camp. I és que Solà i els altres es veu que no tenen massa confiança en Edelmiro, el company d'ala de Vantoldrà i si potser massa en l'ex-internacional Padron-Bosch. El nou davanter espanyolista Edelmiro va provar que si en atacar no és l'home que necessitava l'Espanyol, és un xutador força respectable.

Soler, el mig-centre espanyolista, estigué força treballador i fou l'autor del gol dels seus, el primer de la tarda, als trenta-cinc minuts de joc.

La primera part acabà amb el resultat favorable per a l'Espanyol d'un gols a cap. Al segon temps, tot seguit d'iniciat el joc, veiérem un equip de l'Europa que semblava canviat. Atacà amb més ganes i geni dignes de remat, que tinguérem als dos minuts de començat aquest segon temps, en aconseguir el gol de l'empat. Malgrat que el gol provingués d'una treta en falsa de Trabal, hem de reconèixer que l'Europa feia estona que es mereixia aquest gol. I a més, Gironès féu una centrada tan perfecta, que per aquesta sola jugada, sense la intervenció de Trabal, es podia donar el gol.

La resta del partit seguí amb un persistent atac dels europeistes, i fins als trenta minuts d'aquest part l'Europa no aconseguí el gol de la victòria. Fou aquest gràcies a una intelligent jugada de Miró, que féu una precisa passada a Alcàzar, l'únic que es trobava en condicions de xutar. Ho fèu i tan justet que el xut tocà el pal i de rebot entrà a la xarxa, sense que Vilarrodona pogués evitar-ho. Els espanyolistes intentaren amb tots els seus esforços l'empat. Però l'Europa encara els superà i aconseguí arribar al final amb el resultat que li atorgava la primera victòria del campionat.

Ja hem parlat més amunt de la davantera de l'Europa. De la línia mitjana, Loyola fou el més efectiu, sense, però, que Alminyana i Obiols estessin menys segurs. Els altres, Florença, Alcoriza i Solligó també es mereixeren la victòria.

J. M. i S.

Cal que els nostres esportius facin present llur admiració al Prof. Blanco.

Aigua de Roca laura El manantial més ric del món. — Si patiu d'ALBUMINURIA, LITIASI URICA (MAL DE PEDRA), BRONQUITIS PARENQUIMATOSES, NEFRITIS CRONICA, guarireu radicalment amb **Aigua de Rocallaura**

DIPOSITARIS GENERALS: FORTUNY, S. A. – CARRER DE L'HOSPITAL, 32, i SALMERON, 133

Per Canaletes diuen...

Que per fi l'aspirant a maquiavèlic Ganado ja és president del Collegi d'Arbitres Amateurs.

* * *

Que de Puntis ja no se'n parla.

* * *

Que de la Directiva també en forma part Morros.

* * *

Que cal recomanar a Morros faci bondat perquè no es repeteixi el de fa alguns diumenges en un camp de futbol.

* * *

Que si es repetia hom creu que no quedaria Morros per a res.

* * *

Que el dictador de via estreta de la secció atlètica del Júpiter ha fet la fi de tots els dictadorets.

* * *

Que hom assegura és la caiguda produïda per excés de capacitat del dictador i companys.

* * *

Que els adictes al Júpiter encara no han pogut saber qui va obsequiar-se amb el vi ranci que tenien reservat per als veritables organitzadors de la II Volta al Poble Nou.

* * *

Que el basket femení trontolla.

* * *

Que fins el senyor de les bones costums es veu amb cor de posar-hi un pedàs.

* * *

Que la secció choral i esportiva de l'Orfeó Sarrianenc torna a estar en forma espléndida.

* * *

Que la seva perfectíssima afinació és deguda a la seva victòria contra el Bonanova, i a la satisfacció de la formosa copa guanyada.

* * *

Que no existeix gent més aprofitadora que els dirigents de l'Ebro, S. C.

Que ho demostra que es juguin tres classes diferents d'esport al mateix camp i a la mateixa hora.

* * *

Que això fa que moltes vegades els jugadors de futbol es vegin obsequiats amb alguna piloteta de les del basse-ball que no els ocasionen cap alegria.

* * *

Que ahir varen debutar a les rengleres del Sant Andreu, els jovincels ex-jugadors europeistes Pellicer i Colls.

* * *

Que En Colls, en fer tractes amb la Junta va demanar que no el fessin debutar encara.

* * *

Que per això allegava estar totalment desentrenat.

* * *

Que com a bon fill de casa bona digué s'entrenava solament al Club de Natació.

* * *

Que a bon segur que Colls i Pellicer varen astorar-se en veure com es feia el repartiment d'obsequis en acabar el partit.

* * *

Que la secció atlètica de la Penya Fort està molt atraçada d'entrenaments.

* * *

Que ho demostra que un dels seus atletes va espatllar-se del pit en fer el llançamet de pes.

* * *

Que el cercle de Can Ràbia, fins fa poc en liquidació, segueix en el seu estancament.

* * *

Que cal que tingui en compte l'Europa que els dos punts d'ahir poden ésser-li molt profitosos.

* * *

Que si no segueix la malestruga, diumenge vinent, reapareixerà Calvet.

El Campionat de 2.ª categoria

A PALAFRUGELL

El Palafrugell bat els Alumnes Obrers de Vilanova per un gol a cap

Al camp de Cala es jugà ahir aquest encontre corresponent al campionat de Catalunya.

Assistí poca quantitat de públic, i encara, els que hi anaren sortiren decepcionats del descabdellament del partit el qual fou indubtablement un dels més avorrits que s'han celebrat al camp dels palafrugellencs.

Guanyaren aquests, i cal remarcar que guanyaren merescudament, puix que si bé—com ja hem dit abans—, l'encontre fou ensopit i el joc de baixa qualitat, els blancs saberen en alguna ocasió imposar-se netament als seus adversaris els quals a les darreries del partit feren una brillant reacció sense resultats positius que anivellessin el desavantatge a què estaven sotmesos.

Com si la poca i dolenta qualitat de l'encontre no fos prou hom hagué de lamentar també que el joc s'embrutés una mica. Ni els uns ni els altres posaren en això mala voluntat, però el nerviosisme s'emprà d'uns i altres i sortosament la cosa no passà a majors.

L'arbitratge fou també una mica deficient, puix que l'àrbitre Cuchiz no sabé imposar-se per tallar de soca arrel tots els intents de joc violent. No estigué tampoc gaire encertat en apreciar les jugades i xiulà amb una insistència que perjudicà el normal descabdellament de l'encontre. De totes maneres la seva tasca fou imparcial i no afavorí ni perjudicà cap dels dos equips contendents.

A les seves ordres s'arrengleraren els equips en la següent forma:

Vilanova: Roca, Mas, Aldrech, Vidal, Altès, López, Castelló, Pérez, Paco, Oleguer i Rovira.

Palafrugell: Gauchia, Fonç, Blanc, Farriol, Castelló, Cabanes, Estirbe, Colomer, Miquel, Abelart i Reixach.

El gol que valgué la victòria el féu Miquel rematant brillantment una arrencada de la davantera palafrugellenca.

Corresponsal

A VILAFRANCA

El Gràcia bat el Vilafranca per dos a un

Ahir, a Vilafranca, tingué lloc aquest interessant partit.

L'encontre es descabdellà amb força entusiasme per part de tots dos equips.

A la primera part dominà intensament el Vilafranca. El Gràcia incorregué en penalty, que s'encarregà de tirar Larrosa i l'aturà, amb molt d'encert, Florença.

A la segona part el joc es decantà a favor del Gràcia. En acabar-se el partit el marcador asenyalava 2 gols contra 1 a favor del Gràcia.

El millor jugador d'entre els vint-i-dos fou Florença, el qual tingué una tarda molt afortunada. També es distingiren la defensa i Bernal i Betancourt, del club gracienc.

Del Vilafranca, els millors Sabater i els defenses.

L'àrbitre, molt deficient.

Els equips estaven formats:

Gràcia: Florença, Artigues, Vila, Ascon, Bernal, Rossell, Betancourt, Vila II, Peiró, Cortès i Josa.

Vilafranca: Sabater, Rodríguez, Borrás, Lara, Larrosa, Pastor, Gomis, Sindreu, Casals, Martí i Castells.

A SANT ANDREU

Atlètic de Sabadell, 3 U. E. de Sant Andreu, 2

Ja hi tornem a ésser. Aquelles batuses al mig del camp aquells acomiadaments a l'àrbitre a cops de bastó amb acompanyament de paraules gruixudes d'antany ja tornen a fer les delícies dels amics d'emocions. Ahir al camp del Sant Andreu hi hagué de tot això.

L'àrbitre, senyor Pequeras fèu un arbitratge com la majoria dels nostres àrbitres acostumen a fer, o sigui amb algunes equivocacions en els falls i gens oportú en reprimir el joc dur. Però quan, per la seva única culpa, el joc havia es devingut força violent, expulsà del camp, per una futesa, Palau del Sant Andreu, i deixà de fer-ho quan poc després, estant la pilota dins la xarxa, González, del Sabadell, les va anà [illegible]r. En succeir això la preveiérem que la seva sortida del terreny de joc fóra apotedósica.

I deixant de banda això, és de doldre que homes que par la de fer [illegible] d'[illegible] no [illegible] s'[illegible]arien, potser, a aixecar un braç traguin el geni i s'exposin a una [illegible]tència, amb totes les trifulgues que això comporta per un fet que ai diumenge següent ja [illegible]gú no recordarà.

Els equips s'arrengleraran així:

A. de Sabadell: Gil, Vila, González, Griera, Conesa, Itarte, Domènech, Devesa, Canet, Mota i Huerva.

U. E. de Sant Andreu: Petrus, López, Soler, Palau, Duran, Pasqual, Pellisser, Bau, Ferrer, Colls i Comes.

El primer gol, als pocs moments de començar, l'aconseguí Mota, pel Sabadell, en un aldarull davant la porta de Petrus, d'una manera poc vistosa, i als 45 minuts, Colls engegà un xut que Gil parà difícilment i se li escapà de les mans. Colls, amatent, aconseguí d'un xut ras batre Gil.

A la segona part, Domènech, als 5 minuts marcà el segon per al Sabadell, i als 35 minuts, Duran, després de dues o tres temptatives, aconseguí altra vegada l'empat.

Ja a punt d'acabar-se el partit, Canet, des de l'angle, engegà un xut alt que Petrus volgué blocar avantçant-se una passa, i degut a això, tot i saltant tant com pogué, no arribà tan amunt i fou el darrer gol, que donà la victòria al Sabadell.

Durant aquesta part fou anullat un gol al Sant Andreu, i Palau — com ja hem dit, injustament — fou tret del camp; això descomptant molts altres incidents desagradables que haguérem de presenciar.

La línia de mitjos del Sabadell fou la millor de l'equip, seguint en mèrits la parella Vilalta-González, amb tot i que abusaren una mica — sobretot aquest darrer — del joc violent.

Del Sant Andreu notàrem una bona millora amb els nous elements Colls i Pellisser. Els altres tots ho feren també força bé, ense descomptar Petrus, que malgrat dels tres gols féu un [illegible].

COLL

RESULTATS DE SEGONA CATEGORIA PREFERENT

Sant Andreu - Atlètic de Sabadell	2-3
Palafrugell - A. O. Vilanova	1-0
Santboià - Iluro	2-1
Gimnàstic de Tarragona - Horta	0-2
U. E. de Sans - Granollers	0-0
Vilafranca - Gràcia	1-2
Terrassa - Martinenc	2-3

CLASSIFICACIÓ

	Partits J.	G.	E.	P.	Gols F.	C.	Punts
F. C. Martinenc	6	5	1	0	17	7	11
Terrassa F. C.	6	4	1	1	15	6	9
Palafrugell F. C.	6	4	1	1	8	5	9
Gràcia S. C.	5	3	1	1	9	4	7
Atlètic de Sabadell	5	3	1	1	11	11	7
Iluro Sport Club	5	3	0	2	18	8	6
Unió Atlètica d'Horta	5	2	2	1	8	4	6
Unió Esportiva de Sans	6	2	2	2	9	7	6
F. C. Santboià	6	3	0	3	11	10	6
Centre d'Esports Manresa	4	2	1	1	13	10	5
F. C. Vilafranca	6	2	1	3	6	10	5
Unió Esportiva Sant Andreu	6	2	0	4	11	11	4
Granollers Sport Club	5	0	1	4	3	15	1
A. O. de Vilanova	5	0	0	5	8	20	0
Gimnàstic de Tarragona	6	0	0	6	1	20	0

A TERRASSA

El Terrassa fou batut pel Martinenc per tres gols a dos

Aquest encontre havia despertat inusitat interès, puix que del seu resultat depenia el primer lloc de la classificació de categoria preferent. Però, dissortdament, la qualitat de l'encontre no estigué en consonància amb l'interès que hom tenia.

Hi hagueren alguns moments que la lluita esdevingué emotiva però, aquests moments foren tan escassos que en general es pot dir que l'encontre fou ensopit. Si afegiu a això el joc una mica violent a què es dedicaren alguns dels jugadors contendents. De més a més, si hom compta el desgraciat accident que sofrí Mitjans, en el qual s'hi trencà una cama, el lector es podrà ben bé fer càrrec que fou una tarda completa.

Guanyà el Martinenc per la mínima diferència i creiem que un empat hauria estat un resultat més normal. A la primera part dominaren preferentment els barcelonins i aquest temps s'acabà amb dos a cap favorable al Martinenc.

A la segona part es canviaren els papers i els terrassencs passaren de dominats a dominadors i aconseguiren empatar. Aquests foren els millors moments de l'encontre, però, poc a poc, el joc s'anà embrutant llastimosament fins a l'hora d'acabar.

L'àrbitre Santoré fou un dels principals causants del joc violent, puix que, malgrat obrar amb evident bona voluntat, no sabè imposar-se als jugadors.

Els equips foren:

Terrassa: Ulldemolins, Vila, Bartomeu, Cadafalch, Santillana, Castro, Valls, Rectoret, Mitjans, Sainz i Castelló.

Martinenc: Pasqual, Serrano, Rius, Altès, Pujol, Creixell, Cases, Tonijoan, Aranda, Morrajas i Fandos.

El Martinenc obtingué el seu primer gol per mitjà de Cadatalch, que per una badada ficà la bala dins la seva pròpia xarxa. L'altre el féu Tonijoan i el darrer Morrajas.

Els del Terrassa Santillana i Castelló.

Corresponsal

A TARRAGONA

Club Gimnàstic, 0 Horta, 2

Evidentment, el Club Gimnàstic aquest any no té equip. Malgrat les provatures que fan en cada partit, aquestes no corresponen pas al gust de l'afició tarragonina, la qual veu que, malgrat els esforços que puguin fer, no es poden separar de la cua. Si anem a mirar, trobarem que és contraproduent provar cada setmana elements nous, la majoria dels quals no saben el rendiment que poden donar en partits de tal categoria.

En la partida que avui ha fet el Gimnàstic hem pogut constatr això que més amunt hem dit, això és, que han fet la provatura de dos elements nous i ha reaparegut a les tasques futbolístiques el que fa uns quants anys era un bon mig centre; ens referim a Montfort. Malgrat els bons desigs de tots que fessin guanyar l'equip que defensaven, ha resultat que llur esforç ha resultat inútil, ja que el que ells han fet — que no ha estat res — no els ha servit ni tan sols per defensar-se.

L'equip visitant també ha fet, i més encara, ha contribuit a què el públic passés una mala tarda, sense veure ni tan sols una jugada digna de fer-ne menció. Ha guanyat l'Horta, igual que hauria pogut guanyar un altre equip qualsevol, puix que en dues ocasions, que nosaltres les catalogüem de "xurros", han aconseguit traspassar els dominis de Sanahuja.

L'equip de l'Horta d'avui no és l'equip que fa unes quantes setmanes coneixíem; igual d'aquests podem dir el Gimnàstic, per quant ni l'un ni l'altre han demostrat ni han fet palesar els espectadors ni tan sols un moment de bellesa del futbol, ans al contrari, tot ha estat qüestió de patada forta i llarga, sense control de cap mena, fent-nos avorrir d'allò més.

Els dos gols de la victòria de l'Horta han estat aconseguits pel davanter Guera, i al primer temps.

Els equips formaren de la manera següent:

Gimnàstic: Sanahuja; Calabruig, Jimeno; Martínez, Montfort, Freixa; Barbarà, Alegret, Pinyol, Alvarez i Padrell.

Horta: Montferrer; Pérez, Vives; Llopis, Burgé, Gutiérrez; Garcia, Vilanova, Roca, Guerra i Graells.

Arbitrà l'encontre el collegiat Balil, bastant encertat. Hem de fer constar que el partit era un xic difícil.

VALLS

LA FEDERACIO... BE, PER ARA

Ens referim a la Federació Catalana d'aquell esport que vostès encara recordaran, que es juga de tant en tant ací a Catalunya, amb el nom de basket-ball.

Aquest esport havia tingut sempre uns dirigents molt ensopits. No fa molt els van canviar, i com que els actuals havien di. tant de mal dels anteriors, hom creia que serien millors. Però no, senyors: són tan ensopits com tots. Es veu que això és un mal que s'encomana en entrar en aquella casa.

L'actual Federació, com les seves avantpassades, es distingeix pel seu silenci. Sols tant en tant, en un periòdic castellà, al qual collabora un federatiu, s'hi diuen coses d'aquella casa. Cal remarcar que aquesta supremacia és illegal i no està bé que un senyor, perquè és federatiu, pugui dir més coses que un altre, tot plegat perquè a la Federació no sapiguen, o tinguin mandra, de fer gosetilles.

Esperem que, potser, els federatius que vindran ho faran millor..

I DONCS, QUE!

Els madrilenys — concretament, els partidaris del R. Madrid — comencen a arrufar el nas, perquè els partits del campionat del Centre, els costa de guanyar — si els guanyen — molt més del que es creien amb el formidable equip que presenten.

A nosaltres no ens sorprèn gens ni gota.

On comprareu el CHEVROLET? a AUTO EQUIPS, Corts, 449

madrilenya, superior Torregrossa i Quesada.

Els porters, bé. L'atlètic Antonio més humil que el seu adversari, intervingué amb energia i seguretat.

L'arbitratge, malgrat l'opinió d'alguns, ens semblà equànim. No és possible arbitrar a gust de tots, i més si la gran majoria es decanta a un determinat bàndol.

Com a nota pintoresca de l'encontre citarem la detenció d'un individu quan saltava al camp de joc amb un ganivet de cuina de dimensions extraordinàries.

Els equips formaren:

Atlètic: Antonio; Corral, Alater; Santos, Ordóñez, Arteaga; Illera, Marín, Losada, Buiria i Costa.

Madrid: Zamora (després Vidal); Torregrossa, Quesada; Prats, Esparza, Peña; Lazcano, Triana, Rubio, Leoncito i Olaso.

CHEVROLETISTES compreu a Corts, 499. AUTO EQUIPS

L'ESTAT DE ZAMORA, A DARRERA HORA DE LA TARDA

Madrid, 13. — Després de practicàrse-li al guardameta nacional les cures d'urgència al camp de Chamartín, on diversos doctors li van reduir la luxació de la clavícula esquerra, en un cotxe fou traslladat a l'hotel on s'estatja.

A darrera hora de la tarda es trobava a llit, i encara que persistien els dolors, li havien minvat. Nombrosos amics s'interessaven pel seu estat. Es trobaven a les seves habitacions el directiu de la Nacional, Cabot, i els jugadors Félix, Quesada i d'altres significats madridistes. La impressió és que el guardameta nacional en temps no molt llunyà, podrà tornar al camp de futbol; això sense perjudici del que resulti demà de la radiografia que el president de la Federació Regional del Centre li practicarà.

Recanvis CHEVROLET AUTO EQUIPS, Corts, 499

TRIOMF DE L'ATHLETIC DE BILBAO A PARIS

París, 13. — A Colombes es va jugar ahir un partit amistós entre l'Athletic de Bilbao i el Racing de París.

Va vèncer l'Athletic, per 5 a 2.

Reparacions CHEVROLET AUTO EQUIPS. Corts, 499

CAMPIONAT ASTURIA

L'SPORTING DE GIJON VENÇ FACILMENT EL CLUB GIJON, PER 5 A 0

Gijon, 13. — Ahir es va celebrar el partit de campionat Club Gijon-Sporting, al terreny de la Campona a despit que amb motiu de la pluja caiguda aquests dies, es creia que seria celebrat al Molinon.

A les ordres del collegiat madrileny Escartín, s'arrengleraren els equips en la forma següent:

Club Gijon. — Armando, Perera, Félix, Antonio, Sirio, Avelino, Jaime, Avilesu, Vallejo, Chico i Ordiales.

Sporting. — Sion, Pena, Quirós, Tronchín, Moro, Luisín, Adolfo, Abdon, Chicote, Pin i Nani.

L'OVIEDO GUANYA FACILMENT L'ESTADIUM AVILESINO

Avilès, 13. — Al terreny de l'equip local Stadium es va celebrar un partit de campionat entre els propietaris del terreny i el Deportivo Oveiense, que acabà amb la franca victòria de les hosts d'Oscar, per quatre gols a cap.

L'arbitratge d'Escartín fou bo, encara que excessivament tolerant per als jugadors del Club Gijon.

Hi va assistir molt de públic.

L'arbitratge del madrileny Melvon, va ésser bo.

Els equips van formar així:

Stadium d'Avilès. — Rogelio, David, Pico, Martín, Armando, Pachuco, García, Guerra, Vallina, Jesús i Tito.

Oviedo. — Oscar, Caliche, Truchia, Sion, Chust, Avilesu, Papo, Inciarte, Urrutia, Polon i Camargo.

SASTRERIA
F. Vehils Vidal
7, Plaça Universitat, 7
Direcció: M. PELLICER
Rebuda una gran col·lecció de vestits de mig temps
PAIS I ESTRANGER
Preus moderats

A SANT BOI

El Santboià, en un partit apassionant, venç l'Iluro per dos a un

En mig d'una expectació extraordinària, estant el camp envaït d'una nombrosa concurrència, l'àrbitre senyor Camba assenyala el començ del partit i s'arrengleren els equips de la manera següent:

Iluro: Terròs; Mas, Tries; Prat, Soler, Bonet; Ponç, Mestres, Planes, Garcia i Rodríguez.

Santboià: Marly; Local, Mir; Cifuentes, Puig, Barraxina; Turró, Avellanes, Elies, Alè i Castanera.

El partit, en conjunt, ha estat fort, emocionant, portant-se els jugadors com uns braus. Des del començ de la lluita fins al toc postrer del partit, el joc s'ha portat a un tren fantàstic, impossible de sostenir-lo amb jugadors que no disposin de les energies i amor propi de què han fet gala avui els defensors de tots dos bàndols.

Ha caigut l'Iluro, però amb tots els honors. Ha caigut vençut l'excellent equip de Mataró, i creim que res poden allegar a la seva derrota. Aquesta s'ha ensenyorit de l'equip que ho ha fet menys bé, i per aquesta vegada ha obrat justament.

El Santboià, el triomfador, ha fet un partit memorable.

Amb desavantatge des del començ del partit, per un gol oportú de Garcia, els jugadors han posat en la lluita tot el que era possible posar-hi, i han vençut per un marge escàs, per un 2 a 1 que no assenyala prou bé la tasca portada a cap.

Aquelles tres pilotes que han salvat els defenses, quan Terròs ja estava batut, i els deu còrners en què han incorregut per evitar mals pitjors, són testimonis sincers del que deixem apuntat.

A més, el Santboià s'ha fet seu el partit quan, lesionat Alè, jugava amb deu jugadors útils.

Després ha caigut Mir, i ha plegat, i amb nou jugadors han pogut aguantar i sostenir l'avantatge tan heroicament obtingut.

La victòria neta, clar, brillant, que avui ha obtingut el Santboià no li pot rematejar ningú.

Als deu minuts de començat l'encontre, Garcia aprofita una indecisió de Marly i fa el gol de l'Iluro.

El porter santboià, ressentit de la lesió soferta en el partit amb el Martinenc, és substituït pel suplent Ramoneda a la segona part, previ consentiment de l'àrbitre.

Turró, aprofitant una passada d'Avellanet, s'interna i d'un bon xut aconseguex l'empat.

Després Cifuentes, rematant una pilota allunyada de la porta iluranca, fa el gol de la victòria, que produeix una explosió d'entusiasme en l'equip vermell i en el públic.

S'han distingit de l'Iluro, Soler en primer lloc, Mas, Tries i Ponç. La davantera ha fracassat. Terròs, amb molta sort.

En el Santboià, Elies l'ànima. Després, tots.

L'àrbitre n'ha sortit satisfactòriament. El partit ha estat de pronòstic.

ROSSINYOL

A SANS

El Granollers i el Sans empaten a cap gol

Un partit molt aburrit, en el qual cap dels equips no va descabdellar un joc gaire bonic.

El Granollers va dominar a la primera part, però la davantera no va saber aprofitar ocasions excecents que se li van presentar per marcar. Diem, però, que la bona actuació de Pedret els va anullar algunes combinacions, i va salvar, per tant, el seu equip d'una desfeta gairebé segura.

La segona part es va jugar millor que a la primera, i el joc fou més nivellat. La poca decisió de les línies del davant, va ésser motiu que el marcador es quedés intacte.

El Granollers va incórrer en penalty, que no es convertí en gol, perquè va ésser tirat a les mans del porter granollerí.

L'àrbitre, senyor Pequeres, força encertat.

Els equips es van arrenglerar així:

Sans. — Pedret, Carbonell, Villacampa, Vela, Robles, Bartoli, Cuchy, Tayeda, Iglésies, Aliart i Calsina.

Granollers. — Callofrè, Lledó, Miralles, Rebollo, Sala, Ortuño, Arribes, Gordó, Losada i Navarro.

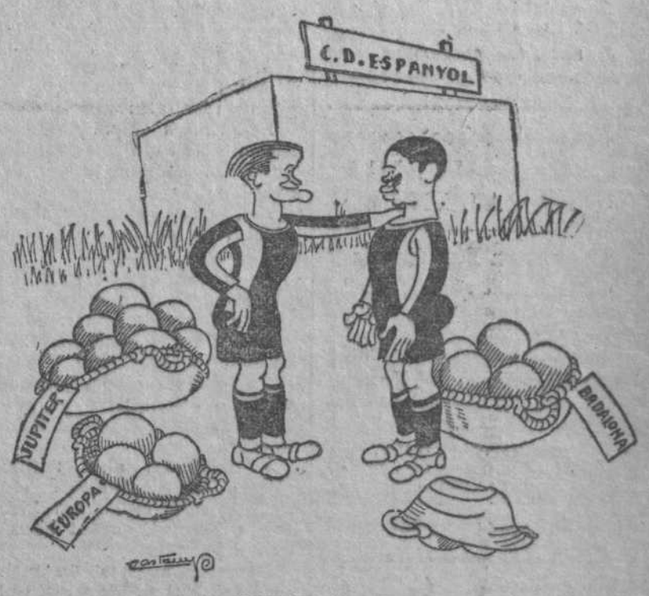

ELS XUTADORS TERRIBLES

—Quatre a l'Europa, nou al Júpiter i cinc al Badalona. Divuit gols en quinze dies. Ara reposarem.

—No! Diumenge vinent, justament inaugurem l'herba de l'Espanyol i hem de fer un extraordinari.

URALITA
BARCELONA: Placa d'Antoni López, 15
Telèfon 16556

Butlletí comarcal

El Palafrugell, com el Gràcia, com el Granollers, com els equips de Canàries, ha estat una "incubadora" d'asos futbolístics.

Tant és així, que la temporada passada en els equips de primer rengle figuraven no res menys que cinc jugadors procedents de les files locals.

Aquest any, però, l'exportació palafrugellenca sembla haver sofert una devallada.

Garcia i Bonal venen ocupats els seus llocs en es Barcelona i Badalona, per gent més eficient i afortunada. Bussot, després d'ésser posat a subhasta, ha anat a voure al Júpiter, de classe equivalent a la del seu antic club. Costa ha vist minvades per lesions, o per altres motius, aquelles extraordinàries condicions de xutador que tothom li reconeixia. Únicament Mas sembla aguantar per ara el popelló.

Malgrat tot, a Palafrugell, recordant aquelles meravelloses actuacions d'uns anys enrera, hom confia en una normalització.

La veritable classe pot tenir oscil·lacions passatgeres, però, tard o d'hora, s'imposa la reacció.

UN EXIT ESCLATANT

A Palamós ha obtingut un gran èxit la publicació del nou setmanari "La Senyera".

Els esportius ja tenen un portaveu per contar tots els seus neguits.

Quan sigui hora de repartir "llenya" en el vinent campionat, ja tindran un lloc per amagar-se.

Acabe de publicar-se el llibre
A TRAVES DEL PROXIM ORIENT
en el qual el seu autor, Joan P. Fàbregues, traça amb vigorosa mestria l'esquema polític, econòmic, social i espectacular del proxim Orient europeu.
Es una crítica objectiva i contundent que alena un noble desig d'alliberament. El seu doble sistemàtic turístic i ideològic dóna un marcat interès a aquesta obra.
Preu: 4 pessetes
Venda a totes les llibreries.
Administració: Llibreria Catalònia

TEATRE NOVETATS
Gran Companyia Catalana
Direcció: CARLES CAPDEVILA
Avui, a tres quarts de deu, a memòria i honor del malaguanyat dramaturg IGNASI IGLESIES:
LA LLAR APAGADA
i La senyora Marieta
Demà, tarda, a les cinc:
MECENAS
Dijous, tarda:
EL REI QUE NO REIA
Divendres. Esdeveniment teatral. El nostre gran poeta Segarra estrena
La corona d'espines

TEATRE NOU
Companyia SAUS DE CABALLE
Aquesta nit, a les deu:
MOROS Y CRISTIANOS
i l'èxitàs de
Paca, la telefonista
Demà, tarda:
JUEGOS MALABARES
I LA GENERALA
Nit, i totes les nits:
PACA, LA TELEFONISTA

PALAU MUSICA CATALANA
Orquestra Pau Casals
Diumenge vinent, a tres quarts de deu del vespre. Tercer concert de tardor. Primera audició de la llegenda dramàtica en 4 parts sobre el poema FAUST, de GOETHE,
La Damnació del Faust
de Berlioz, amb la col·laboració d'eminents solistes i ORFEÓ GRACIENC.
Direcció: PAU CASALS
Despatx de localitats: Unió Musical Espanyola, Passeig de Gràcia, núm. 54.

Maricel-Park
Les millors atraccions d'Europa
Obert fins a les dotze de la nit

BOXA, dimecres, a les deu
"Nuevo Mundo" Marqués del Duero, 50
5 interessants combats, 5
PUIGGAS - CHIQUI, MIR - RIEMBAU
i 8 rounds:
CONDE-MURALL, ex-campió Espanya.
MELLOR-PERRON, de Madrid.
MICO
ex-campió d'Espanya amateur, contra
ISIDRO PEREZ
ex-campió de Catalunya.
2'50 ptes general. Impostos compresos

L'ESPORT A LES COMARQUES

FUTBOL "AMATEUR"

A TARREGA

El Tàrrega en el primer partit vencé el Bellanes per 5 gols a 2

A un quart de quatre, sota les ordres de l'àrbitre senyor Bargalló, s'arrengleraren els equips de la forma següent: Peralta, Queralt I, Queralt II, Perers, Uget, Morera II, Marimon, Rodamolins, Morera I, Escrivà i Valls per C. E. Bellanes, i Pont I, Seriol, Sanllehí, Trilla, Maimó, Lleonart, Senén, Surroca, Novell, Manonelles i Melà pel Tàrrega.

Hom nota en l'equip local una formació un xic estranya, puix que falten la major part dels components.

El joc tingué fases d'emoció i d'ensopiment, la qual cosa ha valgut una victòria pel Tàrrega per 5 a 2.

L'àrbitre, donat que l'encontre tenia poca importància, ha complert bé el seu cometa.

El públic, satisfet per la victòria assolida i molt correcte en tot l'encontre.

A ARENYS DE MAR

F. C. Pàtria, d'Arenys de Munt, 0
U. E. Arenys, 4

L'encontre que ens ocupa s'efectuà el dia 5 proppassat, davant una nombrosa concurrència, i constituí un ressonant triomf de l'equip local.

Durant gairebé tot el partit l'equip titular exercí un intens domini i palesà una aplastant superioritat damunt el seu contrincant.

Cal atribuir a l'encertada tasca efectuada pel porter del Pàtria, Casabella, i al joc innoble que durant el segon temps els fou oposat, el que l'avicòria no els somrigués per un més ample marge.

L'equip local, sense tenir una gran tarda, forní una actuació excellent. Sobressortí extraordinàriament Doy, incansable com sempre. Bé pel nostre mig centre. Destacaren també Martí, molt eficaç, Llevat i Alzina.

L'equip forà suplí la seva manca de qualitats tècniques emprant un joc dur i violent, que originà que el partit es desencaminés per viaranys desagradables. No cal dir que hom reprovà aquests procediments tan poc esportius.

L'àrbitre, Robert Soler, contribuí, amb la seva manca d'interès, a fer més dificultós el descabdellament de l'encontre.

Assoliren els punts Martí (2) i Coll I (2).

Hi havia en litigi un trofeu ofert pel senyor Enric Lledó, la possessió del qual es decidirà per gol-"average", en el partit de revenja que s'efectuarà al camp del F. C. Pàtria, diumenge vinent.

A remarcar la correcció del nostre públic addicte, com no podem esperar menys d'ell.

A REUS
I CAMPIONAT DE CATALUNYA D'ATLETISME INFANTIL

Resultats tècnics de la 2.ª jornada

Al camp del C. N. Reus Ploms, i organitzat per aquests en cooperació d'elements del Comitè Provincial d'Atletisme, tingué lloc la segona jornada d'aquests Campionats, el resultat dels quals donem a continuació; el llançament de la javelina, de les dues categories, està pendent de classificació fins a conèixer les marques fetes a Badalona en les proves que també celebraven el diumenge. Per aquest motiu encara no se sap si queda campió de Catalunya per equips el F. C. Badalona o el C. N. Reus Ploms.

Salt d'alçària, 14 anys
1.—A. Pujol, Reus Deportiu, 1'32 metres.
2.—Felip, Ploms, 1'32 metres.
3.—Stierle, Badalona, 1'20 metres.

Salt d'alçària, 16 anys
1.—Mas, Ploms, 1'34 metres.
2.—Grau, Ploms, 1'32 metres.
3.—Torroja, Rac, 1'32 metres.

Salt de perxa, 14 anys
1.—Felip, Ploms, 2'30 metres.
2.—Ferrer, Ploms, 2 metres.
3.—Solanes, Ploms, 1'94 metres.

Salt de perxa, 16 anys
1.—Torroja, Rac, 2'35 metres.
2.—Guarca, Reus Deportiu, 2'10 metres.
3.—Mas Ploms, 2 metres.

Llançament de la javelina (condicional), 14 anys
1.—Arriols, Rac, 27'07 metres.
2.—Ferrer, Ploms, 26'18 metres.
3.—Banquers, Ploms, 25'40 metres.

Categoria 16 anys
1.—Llerda, Rac, 28'93 metres.
2.—Nin, Reus Deportiu, 27'98 metres.
3.—Mates, Ploms, 27'62 metres.

CLASSIFICACIO SENSE COMPTAR EL LLANÇAMENT DE LA JAVELINA

1.—C. N. Reus Ploms, 28 punts.
2.—F. C. Badalona, 24.
3.—Reus Atlètic Club, 19.
4.—Reus Deportiu, 14.
5.—Club Deportiu Júpiter, 5.

A MOLLET DEL VALLES

G. E. Figuerenc, 1-E. C. Mollet, 3
(primers equips)

Ahir a la tarda, al camp d'esports del S. C. Mollet, davant un nombrós públic, va jugar-se aquest partit.

A les ordres de l'àrbitre senyor Prat, els equips van arrenglerar-se de la següent manera:

G. E. FIGUERENC. — Colomer, Montfort, Martinell I, Sànchez, Carbonell, Vilarrasa, Jorda, Holgado, Sala, Casamassana i Martinell II.

S. C. MOLLET. — Castellsegués, Cayo, Busquets, Quintana, Sans, Lluch, Ros, Iranzo, Ferreres, Hup i Pi.

El partit no tingué res d'interessant, i molts moments fou ensopit a causa del malentesos que anaven els jugadors de tots dos bàndols en passar-se les pilotes.

Ferreres fou el que va aconseguir els tres gols locals. El del Figuerenc va fer-lo Holgado.

Els millors del Mollet van ésser: Castellsegués, Busquets, Sans (el millor de tots 22), Ferreres i Pi.

Dels forasters: Colomer, Martinell I, Vilarrasa i Holgado. Els altres, bé.

L'àrbitre, dolent durant el partit.

Diumenge vinent, dia 19, començarà el Campionat.

El primer equip del S. C. Mollet haurà de jugar, contra el Vic, Ripollet (el seu rival del Vallès), Argentona i Sant Cugat, que el dia de la festa major, amb un partit amistós (?), sols van poder jugar deu minuts.

Desitgem al nostre primer equip una bona sort durant aquest Campionat.

A FLIX

Ahir es va desplaçar l'equip de la Joventut Deportiva de Flix a Badalona, on va combatre contra la S. D. S. A. Cros.

Aquest partit fou guanyat per la J. D. de Flix per tres gols a un, la qual cosa li valgué adjudicar-se una valuosa Copa S. A. Cros.

L'equip desplaçat l'integraven: Armora, Bagés, Mani, Guiu, Vinyoles, Larrosa, Prades, Sóler, Ranis, Mur, Català, Zabalza, Jover i Visa, acompanyats del delegat senyor Aguilar i el massatgista Torres.

La J. D. de Flix està molt agraïda de la S. A. Cros, pel bon comportament.

A SANT POL DE MAR

C. E. Santpolenc, 3
Catalunya de Les Corts de Barcelona, 3

En aquest encontre es disputaven una Copa regalada pel Catalunya de les Corts.

L'empat a tres gols ha privat que fos adjudicada, per la qual cosa s'haurà de disputar un nou encontre.

Un reflex concret del qui ahir jugà millor no el podem donar, ja que si a la primera part el Catalunya dominà, per contra el C. E. Santpolenc a la segona part s'imposà, i arribà moments d'ésser un atac a gol, però si direm que l'equip local no tingué una tarda lluïda com altres vegades ens té acostumats. Pogué influir-hi el jugar tres jugadors lesionats, Llauger, Vilà i Güera.

Surroca, Roura i Estol tampoc feren gaire gran cosa.

Estol, en una mala interpretació de jugada, féu marcar un gol contra el seu equip.

El Catalunya de les Corts, com hem dit, féu una primera part netament superior al Santpolenc. Jugà amb l'entusiasme de quedar-se amb la Copa.

La línia defensiva fou admirable, com també algun element de la davantera.

A les ordres del senyor Castellà, els equips s'arrengleraren de la manera següent:

C. E. SANTPOLENC.—N. Serra, Estol, Llaugés, Estol, Bachs, Vilà, Güera, Roure, Vergés, Surroca, Tarrides i Ferrando.

CATALUNYA DE LES CORTS.

—Bou, Jaime, Bobaderes, Campos, Vela, Ramos, Gascon, Creus, Morera, Serra I i Serra II.

Marcaren els gols: per al C. E. Santpolenc, Vergés, Güera i Tarrides, i per al Catalunya, Morera (2) i Creus.

Orquestrina GATTZ-HAARA
J. Reynés - Tapineria, 35, 1.er

per les comarques diuen....

Que a Ribarroja tots es fan socis del club de futbol, menys En Balances, al qual es veu que li dol la pesseta.

* * *

Que el qui escriu les cròniques amb l'ajuda d'un senyor molt gros és un barber.

* * *

Que el Palafrugell està d'enhorabona. A la signatura de Ponç s'ha ajuntat la d'un valuosíssim element: Honorat Medir.

* * *

Que amb aquesta adquisició, la davantera palafrugellenca ha posseït, sobre el paper, una força insospitada.

* * *

Que hom espera amb gran interès el debut de l'esmentat jugador, per veure si justifica les esperances en ell dipositades.

* * *

Que En Tallapins, "El Largo" (com volgueu), del C. E. Farnés, en el partit de la Festa Major de Santa Coloma, va anar a bufetades, i això va ésser perquè volia que se'n parlés d'ell, ja que en tota la tarda no va encertar ni una pilota.

* * *

Que el noi de l'Andalet és molt que no torni a jugar, perquè li ho ha privat el seu pare, puix que li va saber molt de greu que, per entrenar-se, fes servir la cara de l'aguzril Mas, com a porta de gol, i diu que no vol tractes amb aquesta gent.

Com pensen els nostres esportius

(Continuació de la primera pàgina)

Nosaltres que, com a ciutadans, fórem sempre treballadors, i del treball viviem i permetíem viure les nostres famílies, no podem fer-vos més ofrena que aquest modest quadro, construït per nosaltres en les hores de descans. Rebeu-lo segur que amb ell va la simpatia sincera d'aquests dos admiradors vostres."

En arribar aquí, En Canyardo em fa un prec:

—Les signatures no les posis. El contingut no acusa altra cosa que el noble sentiment de dues persones les signatures delatin dos noms, poden recordar fets i jo ni inconscientment puc fer-ho. Els noms n'hi ha prou que els conegui jo.

—¿I els ciclistes no penseu fer res per aquests presos?

—Hi ha el projecte de fer quelcom per ells, però esperem que acabi la temporada, quan estiguem tots aquí, per concretar.

Ara són la muller d'En Canyardo i la seva mare les que llegeixen la carta amb els ulls humits per les llàgrimes. Al final només pronuncien una paraula: "¡¡Pobrets!!"

—Bé, Marian —interrompo jo—, ara anem a una altra cosa. A veure si d'una vegada pots treure'ns d'un dubte i pots aclarir una cosa.

—Vinga.

—Tu tens memòria...? ¿Tu pots dir-nos d'on ets fill...?

—Home, no fumem! Sóc un home documentat i en els meus documents consta que jo vaig néixer a Olite, a la vella ciutat de Navarra.

—És que no n'hi ha prou que estiguis documentat. Ha arribat el moment que has de fer una explicació, un aclariment, als esportius catalans, que tan aviat et senten anomenar fill de Catalunya com fill de Navarra.

—Doncs l'explicació la faré de bon grat. Jo vaig néixer a Olite, però de navarrès en tinc ben poca cosa al cos, perquè el meu pare era aragonès i la mare de la provincia de Lleida. Als dos mesos d'haver nascut vàrem sortir d'Olite i, des de llavors que visc a Barcelona. A Catalunya vaig aprendre de parlar, de donar els primers passos, de llegir, de pensar, de fer-me home, de treballar i d'estimar. A Catalunya m'he casat, amb una catalana, el meu fillet és català, i si a Déu plau, parlarà i pensarà en català com els seus pares. Això com a ciutadà; com a esportiu, sóc català tot d'una peça. Si sóc campió, ho sóc ben bé de Catalunya i per Catalunya, perquè esportivament sí que sóc fill de Catalunya.

Una vegada explicat tot això, ¿que importa que jo hagi nascut, gairebé casualment, a Navarra...? No importa res.

—En canvi, ja saps que la Premsa forana...

—Sí, sí, hem tracta com a navarrès quan guanya, i quan perdó en diuen català. La passió, que en matèria esportiva batega molt profundament, fa adoptar moltes actitudes forçades i absurdes. Aquesta, d'alguns periodistes madrilenys i bascos, n'és una.

Amb tot, qui continua entossudint-se a negar la meva catalanitat que vingui i que es miri aquest quadro dels presos de Tarragona presidint la taula.

I Canyardo s'enfilà en una cadira i penjà el quadro en un lloc preferent. L'escut amb les quatre barres hi feia d'allò més bonic.

BERNAT DE QUERALT

LA II VOLTA A LLEVANT HA ESTAT GUANYADA FACILMENT PER CANYARDO

NICOLAU VENÇ EN L'ULTIMA ETAPA

Ahir s'acabà aquesta gran prova valenciana, que ha valgut per a confirmar una vegada més la superioritat del nostre Canyardo sobre tota la resta de corredors espanyols.

De cinc etapes n'ha guanyat dues amb un marge suficient per assegurar-se la victòria.

Així, doncs, la segona Volta Llevantina ha donat els següents resultats:

La primera etapa, València-Alacant (189 quilòmetres), fou guanyada amplement per Canyardo.

La segona etapa, Alacant-Alcoi (160 quilòmetres), vencé Nicolau, de Mallorca.

La tercera, Alcoi-Puebla Larga (156 quilòmetres), fou a favor de Canyardo, qui completà aquest dia una bona diferència de temps a favor seu.

La quarta etapa, Sagunt-Vinaroç (148 quilòmetres), veié la victòria de Ponç, un neòfit llevantí.

I finalment, ahir, l'última etapa, Vinaroç-València (160 quilòmetres), la guanyà Nicolau, a l'sprint, davant Sans i Canyardo.

Darrera, a poca distància, entraren Mateu, Figueres, Galsarri, Salvador, Soler, Ballester, Gómez, Escuriet, Flequer, etcètera.

Els primers llocs de la classificació general són els següents:

1.—Canyardo, 36 hores, 51 minuts 3 segons.
2.—Sans, 36 h. 15 m. 36 s.
3.—Mateu, 36 h. 17 m. 43 s.
4.—Gómez, 36 h. 27 m. 1 s.
5.—Escuriet, 36 h. 28 m. 10 s.

Vencedor regional, Gamis.

Vencedor de tercera categoria, Escuriet.

L'arribada a València fou dificultada pel públic que es tirà damunt el primer grup de corredors.

Els premis eren:

Classificació general:
Primer, 1.500 pessetes.
Segon, 1.000.
Tercer, 750.
Quart, 500.
Cinquè, 400.
Sisè, 300.

El primer regional tenia assignades 250 pesseles.

A més hi havia els premis per etapa de 100, 75 i 50 pesseles.

CHEVROLET. Stock complet de recanvis AUTO EQUIPS

El Campionat del Poble Nou guanyat per Juli Borràs

Aquest campionat, disputat ahir, veié una altra victòria de Borràs, el qual va demostrar trobar-se en bona forma. A veure si, finalment, el de Cornellà serà el que, per les seves facultats li correspon! Ja és hora.

La carrera es va fer en el trajecte que passa per Sant Adrià, Montcada, Sant Cugat, Rubí, Terrassa, Castellar, Sentmenat, Caldes, Granollers, La Roca, Coll de Pàrpes, Argentona, Vilassar, Masnou, Badalona, Sant Adrià i Poble Nou. Total, 115 quilòmetres.

Borràs va fer la primera escapada a Rubí, encara que fou aconseguit pels seus perseguidors, en arribar a Sentmenat.

Va tornar, però, a provar sort, en ésser a La Roca, i marxà a fort tren, completament sol. I aconseguí arribar a la meta ben destacat.

La classificació va ésser:

1. J. Borràs.
2. P. Albinyana.
3. R. Borràs.
4. J. Campamar.
5. J. Julià.
6. J. Arpella.
7. Izquierdo.
8. J. Ruiz.
9. P. Sant.
10. J. Mateu.
11. F. Soler.
12. B. Arnau.
13. T. Murall.
14. C. Hernàndez.

EL CAMPIONAT D'ESPANYA DE VELOCITAT

Ahir, al Velòdrom de Torrero, de Saragossa, es van córrer les series per al Campionat d'Espanya de Velocitat.

Van quedar classificats: Espanyol (actual campió), J. Ferrer, Ferró i Vàzquez.

P. A. M.

CHEVROLET. Cotxes i camions, els trobareu a punt. AUTO EQUIPS

AL VELODROM DE SANS

Dijous vinent, tindrà lloc a aquest popular velòdrom una interessant manifestació ciclista.

Se celebrarà primerament un match Mallorca-Catalunya.

La composició dels equips respectius és la que segueix:

Mallorca: Nicolau, Salvà, Pastor, Santandreu.

Catalunya: Espanyol, V. Cebrian Ferrer, Senon, Bachero.

Després hi haurà carreres de velocitats, persecució i una individual.

I per acabar una interessant carrera a l'americana de 50 quilòmetres, en la qual hi pendran part els 10 equips següents:

V. Cebrian Ferrer-Plana
Espanyol-Valent.
Cenon-Berenguer.
Nicolau-Salvà.
Pastor-Santandreu.
Germans Albinyana.
Rosés-Costa.
Aubalat-Murall.

CERVERA. — Equips que jugaren el partit celebrat a profit dels presos

L'UNIC PREMI MAJOR
del sorteig extraordinari d'abans d'ahir amb què ha estat afavorida Barcelona és el
SISE PREMI DE
150.000 PESSETES
al bitllet número 24429
amb l'aproximació 1 de més el centenar dels vuit primers premis, s'han venut a l'afortunada i popular
Administració de Loteries n. 35 de
Na MARIA ILLA
Rambla del Centre, 26
(davant la Plaça Reial)
Grans stock de bitllets de Nadal i especialment en bitllets de les dues sèries.

Restaurant MARTIN
Serveix els millors Banquets i Bodes. Selectes coberts des de 6 pessetes. Servei a DOMICILI. CHAMBRES MEUBLES.

UNION SUIZA DE RELOJERIA
RAMBLA DE CATALUÑA, 17 Casas en La Chaux de Fonds y Ginebra